

Οι Τρεις Ιεράρχες: Η συνάντηση δύο τρόπων σκέψης και ζωής.

Οι τρεις Ιεράρχες ήταν ο Μέγας Βασίλειος, ο οποίος χαρακτηρίζεται ως Ιεράρχης της κοινωνικής προσφοράς, ο Γρηγόριος ο θεολόγος, ο οποίος χαρακτηρίζεται ως ποιητής επίσκοπος και ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ο οποίος χαρακτηρίζεται ως ο ρήτορας στην υπηρεσία της αλήθειας.

Όλος ο ελληνορωμαϊκός κόσμος εκεί την εποχή χρησιμοποιούσαν την αραμαϊκή γλώσσα. Όμως οι απολογητές και οι τρεις Ιεράρχες χρησιμοποίησαν την Ελληνιστική Κοινή ή Αλεξανδρινή Κοινή γλώσσα. Η «Κοινή» αυτή ήταν εξέλιξη της αρχαίας ελληνικής γλώσσας που, χάρη στις κατακτήσεις του Μ. Αλεξάνδρου, διαδόθηκε και χρησιμοποιήθηκε ευρέως και έγινε μία σχεδόν παγκόσμια γλώσσα της εποχής. Χρησιμοποίησαν αυτή τη διάλεκτο διότι ήθελαν να εκπληρώσουν την οικουμενικότητα της αποστολή τους και έπρεπε να απευθυνθούν στους ανθρώπους στη γλώσσα που καταλαβαίνουν. Συγχρόνως όμως χρησιμοποίησαν και την Αττική διάλεκτο, μία γλώσσα ψηλότερη και με φιλοσοφική επιχειρηματολογία, γιατί δημιουργήθηκε η ανάγκη της υπεράσπισης της νέας χριστιανικής θρησκείας έναντι των λογίων εθνικών και έπρεπε να διαφοροποιήσουν το γλωσσικό όργανο προκειμένου να διεισδύσει το μήνυμα του Χριστιανισμού και στις τάξεις των μορφωμένων.

Το κείμενο "Προς τους νέους όπως αν εξ ελληνικών ωφελούντο λόγων" μιλάει για τους χριστιανούς εφήβους και πως μπορούν να αντλήσουν όφελος από τη κλασική ελληνική γραμματεία. Σε αυτό το κείμενο ο Μέγας Βασίλειος αναφέρεται στα παιδιά που είναι χριστιανοί και τους εξηγεί ότι μπορούν να μελετήσουν άφοβα τα έργα της εξωχριστιανικής παιδείας, γιατί από παντού μπορεί να υπάρξει ωφέλεια για τη φροντίδα της ψυχής. Ίσα ίσα η θύραθεν γραμματεία και σοφία μπορεί να προσφέρει την προετοιμασία που χρειάζονται οι χριστιανοί, για να κατανοήσουν τη διδασκαλία των θείων μυστηρίων.